

дош грається твоєю сукнею
твоєю цнотою моїм коханням — вітер
дош рве твій запах на шматки —
п'яніє комашня коли проходиш мимо
тією лісовою стежкою що віддаляє нас
щокрок одну від одного за деревом тремтить
інакший світ мов чарівніший в кращім вимірі
(де ти ? хто ти ? — кому потрібні ці питання ?)
як дош оголює із вітром твої білі стегна
остання крапля падає і ми в ній топимось.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».